

[Margrete Auken]

Når jeg hører hr. Knud Lind tale om den hellige ejendomsret, så kommer jeg til at tænke på, at det vist efterhånden er det eneste, der er helligt for hr. Knud Lind.

Jeg vil godt sige én ting, som faktisk skal frem nu, fordi jeg synes, det er det afgørende punkt. Det hænger sammen med hele vor registerdebat osv., når man på forhånd mistænkeliggør folk og begrundet det med, at for den rene er alting jo rent, og for den kan det være det samme.

I middelalderen forsøgte den romerske inkvisition – det var det samme system, det var også omsorg, beskyttelse, det var sjælesorg – at komme til de germanske lande, til Nordtyskland, til Danmark og til England, for at udstrække sin gode sjælesørgiske forhåndsregistrering af folk; det kunne man gøre et langt liv igennem med en omsorg, som var fantastisk. Det kunne lade sig gøre i de romanske lande, for dér var der en anden retstradition, hvor det ikke var helligt at få en sag afklaret osv. Sådan har det ikke været hos os tidligere. Der kom ingen inkvisition til Danmark, og de, der kom til England, blev sendt hjem igen i en fart, og de, der kom til Tyskland, fik aldrig et ben til jorden.

Nu kan inkvisitorerne godt komme, for nu er det vel i orden, at vi på forhånd holder opsyn med alle. Det er ufatteligt, at man ikke kan se den kolossale forskel mellem de ting, der sker her, mellem en patruljerende betjent på gaden, som skrider ind, når der sker noget, og dem, der på forhånd holder styr på det hele, så det ikke går galt for os udsatte mennesker, der kan komme til at skride ud i det uheldige, inden vi har fået set os om.

Jo, det er et fantastisk skred, der sker i disse år, hvor det af bekvemmelighedshensyn bliver sådan, at politiet efterhånden kan få lov til det hele. Jeg kan slet ikke forstå, at politiet ønsker at få en status i vores samfund, der svarer til den romerske inkvisitions.

Formanden:

Der er ganske vist flere, der har bedt om en kort bemærkning, men jeg mener, det er rimeligt, at vi hører justitsministerens svar på ordførernes bemærkninger, og så vender vi jo tilbage til en anden runde, hvor der måske også kan blive behov for supplerende korte bemærkninger.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg var selvfølgelig lidt forberedt på den her modtagelse efter at have læst reaktionerne i dagspressen de sidste par dage, og jeg har da også spurgt mig selv, hvordan det kunne være, at man opfatter lovforslaget på den måde, som man gør. Forklaringen er kun den, det må jeg selvfølgelig tage ansvaret for, at udformningen er sket på en måde, der åbenbart har været højst upædagogisk. Det beklager jeg meget, og jeg skal forklare ganske kort, hvorfor misforståelserne er opstået, for der er helt klart og ubetinget tale om misforståelser.

Man kan jo opfatte dette lovforslag på to måder. Man kan opfatte det isoleret i forhold til anden lovgivning, og man kan sige, at § 1 forbyder privates TV-overvågning, og § 2 siger, at dette forbud ikke gælder f.eks. retshåndhævende myndigheder. Det vil sige, at de privates overvågning er begrænset, og at de retshåndhævende myndigheder har fuldstændig frit spil. Det er den ene fortolkning, og den er, når man tager lovforslaget isoleret, en naturlig fortolkning.

Den anden fortolkning, den, som er forudsat hos os og hos straffelovrådet, hos de hørte myndigheder, ser på den eksisterende retstilstand som en helhed og tager som udgangspunkt, at det, der er formålet med lovforslaget, er at forbyde privates TV-overvågning. Det er det, vi gør.

Samtidig siger vi, at denne lovgivning, dette forbud mod privates TV-overvågning, intet som helst har at gøre med retstilstandene i øvrigt; det har ingen indflydelse på retsplejeloven, det har ingen indflydelse på de love, der måtte gælde i ministeriet for offentlige arbejders regie osv. Lovgivningen er udtryk for et forbud mod privates TV-overvågning. Når det drejer sig om politiet, toldvæsenet og kriminalforsorgen, så gælder den øvrige retstilstand. Der sker ingen ændringer heri. Der sker ingen som helst udvidelse af nogen offentlig myndigheds ret til TV-overvågning, tværtimod. Der sker en indskrænkning for så vidt angår andre myndigheder end de retshåndhævende, og for så vidt angår de retshåndhævende sker der ingen som helst ting.

Det er denne sidste fortolkning, der er den rigtige, men, som jeg sagde før, pædagogisk er det åbenbart ikke fremgået med tilstrækkelig tydelighed, og det beklager jeg.